

teren, samt en Benyttelsesstat, af 9⁵/₁₆ §. pr. Tønde Land, der kun da udrededes henholdsvis af Eierne, Fæsterne eller Arveforpagteren, naar denne selv drev Jorderne, hvorimod den, naar disse vare bortforpagtede paa Aaremaal, udrededes af Forpagteren. Efterat begge Skatter ved Forordningen af 9de Juli 1813 vare forenede til een Skat, „den konsoliderede Grund- og Benyttelsesstat“, som udrededes med 40 §. af hvert 100 Rd. Taxationsværdi, opstod der Tvivl om, i hvilket Forhold Forpagteren nu skulde bidrage til den saaledes bestemte Skat, og blev dette Spørgsmaal afgjort ved en i Kongelig Resolution af 26de Juli 1815 indeholdt authentisk Fortolkning derhen, at, naar ikke anderledes i Forpagtningkontrakten var bestemt, skulde Landskatten af Jorder, udredes af Eierne og Forpagteren i et i Resolutionen nærmere fastsat Forhold, og der tilføiedes en Bestemmelse om, at ikke blot den Forpagter, der udtrykkelig havde forpligtet sig til at udrede Benyttelsesstaten, men ogsaa den, i hvis Kontrakt Intet herom fandtes bestemt, havde at svare det nævnte Bidrag.

Da den konsoliderede Grund- og Benyttelsesstat nu ved denne Lov ophæves, turde en Bestemmelse som den i § 7 indeholdte være nødvendig for ikke at alterere det ved bestaaende Forpagtningkontrakter i Genhold til den hidtil gjældende Ret hjemlede Forhold mellem Eier og Bruger i Henseende til deres resp. Forpligtelse til at deeltage i Udredelse af de Eiendommen paahvilende Skatter.

I Anledning af Grund- og Benyttelsesstatens Indførelse blev der derhos ved Forordningen af 14de December 1802 § 7, jfr. Circulaire af 14de Januar 1804 og Forordningen af 9de Juli 1813, tilstaaet Besidderne af Arveforpagtningsjorder og forhenværende Domainejorder en Nedsættelse i den deres Eiendomme henholdsvis paahvilende Arveforpagtningsafgift og Domainekanon, af 2¹/₂ §. af hver Rigsdaler. Da Landskatten nu ophæves og erstattes af andre efter Hartkornet opkrævede Byrder, turde der for ikke at skabe en Ulighed mellem Besidderne af saadanne Jorder paa den ene og andre Eiere paa den

anden Side i Henseende til Udredelsen af de vedkommende Eiendomme paahvilende ældre Afgifter, som vilde staae i Strid med Principet i nærværende Lov endvidere være nødvendigt at træffe den i Slutningen af § 7 indeholdte Bestemmelse om, at den nævnte Remission skal vedblive, uagtet Grund- og Benyttelsesstaten fra 1ste April 1867 bortfalder.

Til § 8.

Da den i Forordningen af 20de Juni 1850 indeholdte Bestemmelse om, at der af samtlige Kjøbstæder i Kongeriget aarlig skal udredes i Rigningsstat et Beløb af 62,000 Rd., som fordeles imellem de enkelte Kjøbstæder halvt efter deres Indbyggerantal og halvt efter Bygningernes Assurancefum, selvfølgelig alene har de i Kongeriget paa den Tid værende Kjøbstæder for Die, og den Omstændighed, at Kjøbstaden Erøskjøbing nu er tilkommen, ikke synes at kunne give de øvrige Kjøbstæder noget rimeligt Krav paa i den Anledning at faae deres hidtil ydede Bidrag nedsætte, turde den nævnte Sum af 62,000 Rd. være at forøge med det Beløb af 360 Rd., som Erøskjøbing ifølge sit Folketal og sin Assuranceværdi i Lighed med Landets øvrige Kjøbstæder vil have at udrede i Rigningsstat, saalange indtil en ny Fordeling i Genhold til den citerede Lovs § 3 har fundet Sted.

Til § 9.

Hvad der her er anført om den i Forordningen af 20de Juni 1850 indeholdte Bestemmelse om den paa Kjøbstæderne faldende Rigningsstat, gjælder, efter at de her omhandlede forhen flesvigiske Distrikter ere incorporerede i Kongeriget, ogsaa i Henseende til de i Loven af 16de Marts 1851 §§ 1, 3 og 23 indeholdte Bestemmelser om Udredning af 1728 Distrikts- og 1728 Foderheste til Brug for Hæren. Da Antallet af de paa hvert Amt faldende Heste imidlertid beroer paa Størrelsen af Amtets Hartkorn, vil det først, efterat Matrikuleringen er tilendebragt med Nøiagtighed kunne bestemmes, hvormeget Antallet for Veile og Svendborg Amt bliver at forhøje, og Antallet for Ribe Amt, der har afgivet et større Antal Tønder Hartkorn til Hertugdømmet Slesvig, end det har faaet, bliver at nedsætte.